ध्मानीयम्,	ध्मापनीयम्,	दिध्मासनीयम्,	देध्मीयनीयम्;
ध्मेयम्,	ध्माप्यम्,	दिध्मास्यम्,	देध्मीय्यम्;
ध्मायमानः,	ध्माप्यमानः,	दिध्मास्यमानः,	देध्मीय्यमानः;
ध्मायः,	ध्मापः,	दिध्मासः,	देध्मीयः;
ध्मातुम्,	ध्मापयितुम्,	दिध्मासितुम्,	देध्मीयितुम्;
ध्मातिः,	[1]आध्मा, ध्मापना,	दिध्मासना,	देध्मीया;
ध्मानम्,	ध्मापनम्,	दिध्मासनम्,	देध्मीयनम्;
ध्मात्वा,	ध्मापयित्वा,	दिध्मासित्वा,	देध्मीयित्वा;
आध्माय,	आध्माप्य,	प्रदिध्मास्य,	प्रदेध्मीय्य;
ध्मायम् २, ध्मात्वा २,	ध्मापम् २, ध्मापयित्वा २,	दिध्मासम् २, दिध्मासित्वा २,	देध्मीयम् २; देध्मीयित्वा २;

[2]धमकः, [3]धमनिः.

(925) "ध्यै चिन्तायाम्" (I-भ्वादिः-908. सक. अनि. पर.)

ध्यायकः-यिका,	ध्यापकः-पिका,	दिध्यासकः-सिका,	दाध्यायकः-यिका;
ध्याता-त्री,	ध्यापयिता-त्री,	दिध्यासिता-त्री,	दाध्यायिता-त्री;
ध्यायन्-न्ती,	ध्यापयन्-न्ती,	दिध्यासन्-न्ती;	—
ध्यास्यन्-न्ती-ती,	ध्यापयिष्यन्-न्ती-ती,	दिध्यासिष्यन्-न्ती-ती;	—
ध्यापयमानः,	ध्यापयिष्यमाणः,	— दाध्यायमानः,	दाध्यायिष्यमाणः;
[4]सुधीः[A]-सुधियौ-सुधियः;		—	—

1. स्त्रियाम्, 'आतश्चोपसर्गे' (3-3-106) इत्यङ्।
2. 'ध्मो धम च' [द. उ. 3.7] इति क्वुन् प्रत्यये धमादेशे च रूपम्। धमतीति धमकः=अग्निध्मापकः।
3. 'अर्त्तिसृधृधमिभ्यश्च' [द. उ. 1-2] इति अनिप्रत्यये बाहुलकात् धमादेशे च धमनिः=नाडी। अत्र 'धमिभ्यः' इत्युक्तत्वात्, 'विधमिष्यामि जीमूतान्—' (रामायणे सुन्दरकाण्डे-67-12) 'धान्तो धातुः पावकस्येव राशिः' इत्यादिप्रयोगानुसाराच्च धमिः प्रकृत्यन्तरम् इति केचित्। धातुपाठकोशेषु तु धमिरन्यो नोपलभ्यते।
4. 'ध्यायतेः सम्प्रसारणं च' (वा. 3-2-178) इति तच्छीलादिषु कर्तृषु क्विप्प्रत्ययः, सम्प्रसारणम्, पूर्वरूपादिकं च। द्विवचनादिषु 'न भूसुधियोः' (6-4-85) इति यणो निषेधात् 'अचि श्नुधातु—' (6-4-77) इति इयङ्।

A 'निद्रायदिन्दीवरभाजि मज्जन्नघ्राणधीस्तत्र च तं ददर्श॥' धा. का. 2.30.